

7/16 84 bok a

En splinterny

Markeds = Bise.

Motto.

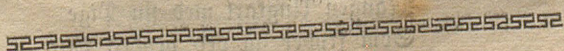
For Huusfreds Skyld, ei for Plaseer,
Kom jeg idag til Staden,
Dg saa forjadsket I mig seer,
Ta'r Deel i Markedsbraden.

Tilligemed

Den udkastede Skræder,

beklagende sin Skjæbne for en Den paa Gaden,

Klokken 11 paa Aftenen, i Dyen L....

Trykt i dette Aar.

-2

Sommer Venner; fryder Eder
Nu i denne Markedstid,
Overalt I finde Glæder;
Thi hver Kummer har sin Tid.
Derfor muntre, glæde vær
Kun et Marked her nu er.

Lad kun Philosophen brumme,
Lad ham ærgre sig ihjel,
For hans Taler er' vi stumme,
Philosopher er' vi sel'
Vi vil dandse, drikke, lee,
Et hans sure Miner see.

Mange smukke, rare Sager
Gaaer vi denne Tid at see,
Ingen Kummer man opdager;
Alle spøger, alle lee.
Dyds og Skjønheds Maske bær
Mangen dog som Skjoge er.

Her fremtræder tvende Venner,
Amor, Bacchus Haand i Haand,
Spørgende om I dem kjender,
De er Glædens sande Land,
Uden dem I glædes ei
Her paa Livets trange Bei.

Deres Søster Venus kommer
Nu og hvidsker disse Ord:
Det for mig nu alt er Sommer;
Kommer, følger i mit Spor;
Dog min Ven! troe hende ei,
Hun gaaer Lastens sande Bei.

Ja vi finde her tillige
Jøde, Christen, Katolik;
Mangen Ungkarl med sin Pige
Som fryder sig ved hendes Viltk —
Ja det er Glædens Tid
Den søde Markedstid.

Vonde, Somand, Kriger træder
For hinanden munter frem;
Ingen Taarer Diet væder;
Alt er her et Glædens Hjem.
Altid muntre, altid fro,
Sid vi saa paa Jorden boe.

O, hvad ligner Markeds-gaden
Hvad er Skønnere end den?
Naar vi finder alle glade,
Munter Tiden svinder hen.
Markedsloier, Dands og Vin,
Livets bedste Medicin.

Hver en munter Time iler
Hurtig, som en Hvirvelvind;
Et bestandig Glæden smiler,
Ofte Mismod er i Sind.

Ekfob, Drik og Dands og Spil
Dette horer Marked til.

Vind's i Verden noget saa besatt: san,
Stig, hvor skal jeg faae Huus i Nat? san,
Jeg af Harmen spritter,
Ind jeg ikke slipper,
Og desuden er jeg uden Hat, san.

Som jeg Skræder er af Professen san,
Kan jeg baade gi' og ta' Reson, san,
Men da min lille Grethe
Begynder til at trætte,
Nedstemmer Ingen hendes høie Ton, san.

Hele Trøtten blev nu denne Gang san,
Om en Glasfedram, som var lidt lang san,
Jeg fik knap Tid at stonne,
Førend at min Ekfønne
Fløi mig i Parykken med et Spring san.

Dren, Næsen og min arme Snud' san;
Kjender hendes haarde Leg forud san,
Jeg var taus og stille,
Ekfjendt hun skjendte ilde,
Loved' mig baad' Stok og Prygl og Knud san.

Du begyndte hun med Ildtang slaa san,
At hvor farlig streng hun er endda san;
Over hele Kroppen,
Ifra Tæen til Toppen,
Er jeg pryglet grøn og gul og blaa san. 111

Trappen, som du ved er mørk og traug san,
Hindrede mig ikke denne Gang san;
Jeg kom ud paa Gaden,
Fort som selve Eaten,
Tretten Trap'trin tog jeg i et Spring san.

Hun kom efter som en hurtig Dren san,
Slog mig kuld i Nend'sten ved et Bjorn san;
Knebte mig og flored',
Lustind' Eder odsled',
Dg jeg skjald som Gaaret for en Bjorn san.

Hun mig reiste op og slog til Markt san.
Thi — min Bror! — hun er saa grusomt stærk san.
Stodte mig mod Knuden,
Slog mig saa paa Snuden,
Dg desuden gav hun mig en Spart san.

Hun er stor og hoi, lig som et Bjerg san,
Dg jeg Staffel er en liden Dværg san.
Jeg ei raabe voved',
Nei — jeg laae og sukked',
Skjondt hun slog mig indtil Been og Marv san.

Hadde jeg mit Press'jern og min Sar san,
Eybeher og Naal og Traad og Bor san,
Skulde for Tilfældet
Fanden staae istedet,
Nei jeg skulde ta' affted nu strax san.

Du kan tro mig at hun soder trygt san,
Se'n hun hjærtegniet har min arme Ryg san;
Mine Dine rinde,
Naar jeg vil besinde,
Hvor forskrækk'ligt at hun er fæl og styg san.